

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Summa Casuum
Conscientiæ, Sive De Instructione Sacerdotum Lib. VII**

Toledo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

9. De alijs confessionis qualitatibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

De alijs confessionis qualitatibus.

CAPVT IX.

Confessio etiam debet esse *diligens*, id est, qui confiteri vult, debet prius diligentiam aliquam facere, vt peccata omnia in memoriam reducat. Qui enim, nulla præmissa diligentia, confessioni accederet, non est à Confessore admittendus: & si peccata aliqua ex obliuione relinquere, quæ tamen postea subirent in memoriam, propter negligentiam, esset confessio denudò ex integro facienda. Non debet esse ista diligentia æqualis in omnibus, sed pro ratione vite, & temporis, ex quo homo non confessus est, & pro ratione etiam memorie cuiusque. Vnde, qui pluribus negotijs, in quibus frequens est periculum peccandi, inuolutus est, maiorem diligentiam adhibere tenetur, quàm qui non tot negotijs inuoluitur. Similiter, qui plus temporis à confessione vacauit, quàm qui minus. Similiter, qui non tam felici memoria pollet, quàm qui facili. Rursus ista diligentia debet esse moralis, pro recto iudicio cuiusque, vt mediocri aliquod adhibeatur studium, quantum humano, & communi modo sufficiat ad peccatorum recordationem, vt ipsemet secundum rectum iudicium, quod in se est, cognoscat fecisse.

Debet etiam confessio esse *fidelis*, id est, vera.

Primo, vt pœnitens nihil neget ex his, quæ commisit, & aliquid non imponat sibi scienter ex his, quæ non commisit. Meriti enim in confessione, graue peccatum est, quamuis nõ semper sit mortale, nisi cum peccatum negatum, vel falsò affirmatum est mortale: quando verò est veniale, mendacium non est mortale, quamuis id velit Caietan. 2. 2. in materia de mendacio: sed oppositum est tenendum cum communi sententia. Non enim veniale est materia necessaria confessionis. Ang. verb. confessio §. 6. quod intellige; quando veniale non est necessaria materia confessionis, vt si nõ haberet aliud peccatum. Armilla verb. confessio. §. 5.

Debet etiam esse vera, vt, quod dubitat fecisse, cum tali dubio confiteatur, & non affirmando omninò; sicut nec, quòd certo scit fecisse, cum dubio est confitendum. Debet esse vera etiam, vt circumstantias minuentes peccatum, saltem quantum ad speciem, dicat pœnitens. Vnde, si quis vescatur carnib. diebus Quadragesimæ, propter aliquam causam excusantem à

mortali, non debet absolute in confessione dicere, se comedit se carnes tempore prohibito, nisi causam exprimat. Similiter de alijs circumstantijs aliquo modo inuenientibus peccatum, licet non mutantibus speciem, non tenetur exprimere: quoniam melius semper est, quantum exprimi potest, manifestare, cum non sit excusandi causa, sed purgandi se desiderio.

Quarta conditio confessionis est, *ut sit obedire parata*, id est, ut poenitens habeat animum, & propositum exequendi quod Confessor iudicauerit necessarium erga ipsius conscientiam, scilicet, paratus restituere tertiæ personæ, si Confessor iudicauerit: paratus etiam fugere occasiones peccatorum, & media acceptare, quia etiam Confessor iudicauerit. Rursus, acceptare poenitentiam, quam Confessarius iniunxerit. Et in hoc non est audiendus Caiet. verb. absol. qui tenet, quod potest poenitens non acceptare poenitentiam a Confessario, & dicere se velle eam in purgatorio à Deo accipere: sed oppositum est tenendum cum Palud. 4. d. 17. q. 2. art. 1. & cum communis sententia: tenetur enim acceptare. Nam Confessor est iudex, ut habetur Concil. Trid. sess. 4. Iudex autem poenitentem & reum potest obligare ad impositam satisfactionem. Propter hæc igitur confessio dicitur etiam obedire parata: nec est opus, quod poenitens cum isto proposito obediendi actuali veniat satis est, quod non habet contrarium propositum: tunc enim ineptus est omnino confessio, & absolutioni recipiendæ. Hæc sunt conditiones necessariae confessioni, ut valida sit.

Quibus in casibus confessio sit denuò faciendâ.

CAPVT X.

Aliquando homo talem facit confessionem, ut precepto confessionis semel in anno faciendæ non satisficiat, nisi iterum peccata confessa manifestet, imò ut confessio illa facta nulla sit. Hi autem casus multi sunt. Sumuntur autem ex parte poenitentis, ex parte Confessarii, & ex parte contritionis, vel confessionis, vel satisfactionis. Ex parte poenitentis vnus est casus, quando excommunicatus est, siue maiori, siue minori, si confessioni accedat, & absolutionem recipiat, non ablata prius excommunicatione, confessio nulla est: non enim capax est subiectum tale huius Sacramenti, ut tenet

S. Tho.